

Marlon Smith

Što se događa s današnjom mladeži?

Ukoliko se prema pojedincu odnosiš... kao da je ono što treba biti i može biti, onda će i postati ono što treba biti i može biti.

Goethe

Današnja mladež odrasta mnogo brže. Oni trebaju našu pomoć. No, što možemo učiniti? Moj me unutarnji glas zapitkuje zašto nisam bio uzor današnjoj generaciji mladih ljudi. Ne, to nisam mogao biti. Nisam psiholog i sigurno nisam imao utjecaj jednoga političara. Ja sam elektrotehničar. Diplomirao sam na Sveučilištu u Virginiji. Sada sam zaposlen pri „Hewlettu i Packardu“. No, ta pomisao nije me napuštala.

I tako sam konačno odlučio nešto učiniti. Toga sam jutra nazvao obližnju srednju školu. Razgovarao sam s ravnateljem o svojoj želji da pomognem. Oduševio se i pozvao me na ručak. Pristao sam.

U podne sam se odvezao do škole. Razmišljao sam na koji se način odnositi prema učenicima. I hoće li uopće htjeti razgovarati? Prošlo je već podosta vremena od mog posljednjeg boravka u srednjoj školi. Učenici su žurno prolazili hodnicima. Bila je gužva. Činili su se mnogo starijima od mene. Većina ih je nosila preširoku odjeću.

Konačno sam stigao i do učionice broj 103 u kojoj sam trebao održati predavanje o nekim svojim osobnim gledištima. Duboko sam uzdahnuo i otvorio vrata. Ugledao sam trideset i dva učenika koji su živahno razgovarali. Kad su me ugledali razgovor je prestao. Sve su oči bile uperene u mene. „Bok, ja sam Marlon.“

„Hajde Marlone, upadaj.“ UUUUH, kakvo olakšanje. Prihvatili su me.

Tijekom toga jednosatnoga druženja dobro smo se zabavljali razgovarajući o životnim ciljevima, važnosti škole i rješenu problema bez uporabe nasilja. Bilo mi je neizmjereno žao kada je zazvonilo zvono za svršetak sata. Vrijeme je jednostavno proletjelo i prije no smo očekivali, došlo je vrijeme mog povratka na posao. Nisam mogao vjerovati koliko sam se dobro zabavio. Na posao sam krenuo pun neke nove životne snage.

Nastavilo se to i idućih mjeseci. Stekao sam mnogo dobrih prijatelja. Većina me je učenika zavoljela. No, nisu baš svi bili oduševljeni zbog mojih dolazaka.

Bio je jedan Paul.

Nikada ga neću zaboraviti. Bio je grubač od metar i devedeset i devedeset kilograma. Tek je došao u ovu školu. Kružile su glasine da je već nekoliko puta boravio u popravnim domovima. Učitelji su ga se zapravo bojali. A kako i ne bi? Prije dvije godine bio je osuđen jer je svoga učitelja engleskog ubo nožem tijekom neke rasprave. Svi su mu dopuštali činiti što želi. Kasnio je na nastavu. Nikada nije nosio knjige jer je bio preveliki frajer.

S vremena na vrijeme slušao je moja predavanja, ali nikada ništa nije kazao. Mislim da je dolazio jedino „provjeriti komade“. Kad god sam ga pokušao uključiti u razgovor, samo bi prodorno gledao u mene. Bojao sam ga se. Bio je poput bombe koja samo što nije eksplodirala. No, nisam želio odustati. Svaki sam ga puta pokušao zainteresirati, ali nisam uspijevao.

Jednom mi je bilo svega dosta i bomba je eksplodirala.

Raspravljali smo o različitim životnim ciljevima. Učenici su iz novina izrezivali svoje ciljeve i stavljali ih na ploču. Sat je već trajao dvadeset minuta kad je ušetao Paul.

Zamolio sam nekoga da kaže koji su njeni ili njegovi ciljevi. Javila se Julie, malena djevojka i otpočela dijeliti svoje snove ostalima u razredu. Bio sam vrlo sretan što se upravo ona javila za riječ jer je u početku bila vrlo stidljiva.

„Željela bih se upisati na medicinski fakultet i postati liječnica.“

Iznenada se iz pozadine zaorio smijeh.

„Ma, daj. Ti liječnica? Bolje se probudi. Ti nećeš postati nitko.“

Svi su se okrenuli. Paul se još uvijek smijao.

Bio sam zapanjen. Nisam mogao vjerovati da se tako nešto dogodilo. U učionici je bila potpuna tišina. Što bih trebao učiniti? Razina adrenalina bivala je sve viša.

„Paul, to nije u redu. Tko si ti da nekoga ponizuješ?“

Hej, uoč, ti to mene...? Ti to mene ne poštuješ? Znaš li ti tko sam ja? Gledaj čovječe, ja sam P.G. pravi gangster. Ne petljaj se sa mnom jer ćeš stradati.“

Krenuo je prema vratima.

„Ne, Paul, to neće proći. Nemaš nikakvo pravo nekoga poniziti. Sad bi bilo dosta. Nitko te ne tjera da budeš ovdje. Ili si član skupine ili nisi. Mi smo ovdje ekipa koja pomaže jedno drugome. A ti, Paule, imaš mnogo mogućnosti postati netko. Mi te želimo ovdje. Ti možeš toliko mnogo podijeliti s nama. Meni je stalo do tebe i cijele ove skupine. Samo zato sam ovdje. Hoćeš li postati ekipni igrač?“

Paul me samo prodorno pogledao. Izišao je zalupivši vratima za sobom.

Cijeli je razred bio potresen ovom dramom.

Poslije zvona sam pokupio svoje stvari i krenuo prema parkiralištu. Umalo sam sjeo u auto, kada je netko zazvao moje ime. Okrenuo sam se i na moje iznenađenje, ugledao Paula. Žurno je hodao prema meni. Sledio sam se od straha. Želio sam pozvati upomoć, ali se sve dogodilo tolikom brzinom da se nisam stigao ni pomaknuti.

„Gospodine Smith, sjećate se što ste mi kazali?“

„Da, Paule.“

„Zar Vam je uistinu stalo do mene i mog ostanka u skupini?“

„Naravno, Paul.“

„Znate, nikada mi nitko nije kazao da mu je stalo do mene. Vi ste prvi. Želio bih biti član skupine. Hvala Vam što brinete za mene. Sutra ću se ispričati Julie pred cijelim razredom.“

Nisam mogao vjerovati. Bio sam zapanjen. Jedva sam mogao prozboriti ijednu riječ.

Dok je odlazio, suze radosnice počele su kliziti niz moje lice. Bio sam doživotno ganut. Toga sam dana odlučio posvetiti svoj život poticanju naše mladeži da ostvare svoje istinske mogućnosti.